

עד גיל 7 הייתי "ילד טוב ירושלים". אבי, צייר במקצועו, העתיר עלי שפע אהבה אל הטבע ונופיו, בטיוולים ארוכים ובהסברים על שיח עצים וגלים. הוא הוריש לי את המכחול ואת הדימיון. בשבתות – בית הכנסת וקידוש. בגיל 7 בא המפנה הראשון בחיי: נבחרתי בתיאטרון "הבימה" ומאז נקשרתי לעולם התיאטרון והשתתפתי בהצגות ידועות רבות.

עולם התיאטרון ניתק אותי, למעשה, מהבית החם והמסורתי. יחד עם התיאטרון פיתחתי כשרונות אחרים, כמו מוסיקה – פריטה על גיטרה, הציור, המלווה אותי עד היום, וכתיבת שירה מלאת רגש וגעגועים.

בסיום כיתה ח' הצטרפתי אל הפנימיה הצבאית בהרצליה, אותה עזבתי בכיתה י', לאחר שוויתרתי על האמביציות המיליטריסטיות.

כאן בא המשבר הגדול ביותר בחיי: השיער גדל פרא, הצוואר עוטר במחזורות והלבוש הפך לגיינס דהוי. ירדתי מדחי אל דחי ועצב, ייאוש ודיכאון היו מורי הדרך שלי בגיל העשרה. בתקופה זו ניתקתי מהבית כמעט לגמרי.

חייתי בצריף על נהר הירקון בתל-אביב. בחוץ, על הדשא, היה לי סוס צולע, אותו הייתי מאכיל בפיתות וקפה באבאי הסמוך. חשבתי שכך אפשר להתמוגג עם הטבע, למצוא את הבדידות אותה חיפשתי כל כך. לפעמים הייתי מוצא את עצמי שוכב על הדשא ובוהה שעות ארוכות בצבא השמים, מתמלא בגעגועים אל אותו בלתי נודע, מתמלא בדיכאון ושוב נוחת.

לפרנסתי ציירתי, פוסטרים, דבר שהיה באופנה. כן פתחתי 2 דיסקוטקים על שפת הים בתל-אביב, ואילו בקיץ הייתה לי רשת למכירת פרי הצבר וכסאות נח להשכרה בים. "קיטבג הרס", "קיטבג הורד" והדרך לגולני עברה דרך הספר בבקו"מ, שם הותרתי

את מחלפות השיער וניחוחות הנעורים. החיל הקשוח הזה גרם לי לתהיות ולשאלות. בין אימון הררי למארב לבנוני היו נזרקות אל הסלע שאלות נוקבות כמו: למי אני רץ, על מי אני שומר ועל מה ולמה כל הקריעה הזאת? לאחר כשנה התנדבתי לקורס חובלים של חיל הים.

לאחר חודשים ספורים על הים, מצאתי עצמי שוכב פצוע בבית הרפואה רמב"ם, מחליף את ריח הים המלוח בריח תרופות חריף. התקופה בה בהיתי אל תקרת בית הרפואה מתוך מיטה צחורה, תרמה ללא ספק להחלטה – לחפש את היהודי שבי.

חב"ד'ניק זקן עם מפוחית

חמשת החודשים בהם הייתי מנוטרל מכל פעילות, חילצו אותי במובנים רבים מן המיצר. עד היום אני זוכר את אותו חב"דניק זקן עליו עם המפוחית שהניח לי תפילין בבית הרפואה בכל יום, בדיוק של שעון, ללא אומר ודברים. ללא שיכנועים, היה שם את המפוחית בפה, מפום ניגון מרנין ובאותה חיוניות מפשיל לי השרוול ומקשר אותי אל הבורא.

קצינת הנפגעים של חיל הים הפנתה אותי אל הגיבו הבא בצבא – כתב צבאי. עורך העיתון, היה איש ישיבת סלבודקא לשעבר, ושעות ארוכות היינו מתווכחים על האמונה, מצוות מעשיות וכו'. במישורים רבים הוא שיכנע אותי אך הדרך לא מצאה חן בעיניי. מעניין שעורך העיתון מצא לנכון באחת השיחות הארוכות שלנו להזכיר אותי: נסה הכל, רק לא חב"ד!

ערב שבת, ה-18 ביוני 1976. בסיס חיל הים בחיפה הומה ככוורת, בולע את שאגות מנועי הסטיילים בטרם ייצאו אל המסע הארוך ביותר שידע החיל מעודו. היעד: מבצע "פעמון החירות", משט הצדעה לאומה

האמריקאית ביום הולדתה המאתיים. בתום חמישים ותשעה ימים, בהם עשו צוותי ספינות הסטיילים אחיי "תרשיש" ואחיי "יפרי" דרך בת 27,000 ק"מ, ואשר בה פקדו את נמלי גיברלטר, ברמודה, נורפולק, ניו-יורק, פילדלפיה, בולטימור, קולומביה והאיים האזוריים – הושגו מטרות המבצע במלואן, אולם לכתב הצבאי של הספינות, צילצל פעמון החירות בניגון שונה לגמרי. עבורי, התמקד המסע ההיסטורי בנקודה אחת: המפגש עם הרבי מליובאוויטש!

כששואלים אותי איך וכיצד, מדוע ולמה אירע המהפך הזה בחיי, אני חייב לשוב לאותן שניות בהן לכד אותי הרבי במבטו. נכון, השאלות והתהיות היו עוד לפני כן. מדוע נולדתי, מה עושה אותי ליהודי, מי אני מלבד שם ותעודת זהות, מדוע אני חייב למות, מי הוא המניע הראשון מאחרי מערכות טבע אדירות, יקום אין סופי ומדוע על רצונות ראשוניים אי אפשר לשאול שאלות. שאלות לא חסרו, פקפוקים – גם הם לא נפקדו.

באותו שבוע, שהחל ב-4 ביולי 1976, יום העצמאות האמריקאי, געשה ורעשה ניו-יורק, ולא רק בשל ימי החג. באותו יום בדיוק, שוחררו חטופי אנטבה והחגיגה הייתה שלימה. יהודי ניו-יורק יצאו מכליהם מאיימים לחנוק אותנו, הימאים הישראלים, בגלי אהבה והערצה. כך התקשו "קומנדו שרגא" וחיים החב"דניק לשכנע אותי לקפוץ לביקור ב-770. מלבד העבודה הרבה שהוטלה עלי – שפע צילומים וכתבות – משלל האפשרויות של ארץ האפשרויות הבלתי מוגבלות. "מה יש", שאל חיימקה, "במוזיאונים היית, בהבלי העולם הזה שחית, בוא לראות את הרבי".

נו, למרות שמעולם לא רחשתי סימפתיה מיוחדת ללובשי השחורים והגרבים הלבנות, היוו עבורי החב"דניקים קטגוריה אחרת. השם חב"ד היה קשור קשור בקשר אמיץ עם

הרב רחמים אנטיאן ע"ה

איש עם עוצמות אמונה

שמחה, כשלעולם לא אשכח את הלילה המשכר אותו העבירו איתנו בטירונויות הפלדה של גולני שלושה חב"דניקים עליזים מציפי ריח וודקה חריף. עברנו את הגשר לברוקלין.

כאן "גן עדן התחתון", ושם "העליון"... קלחו ההסברים ואני רק הרחתי ריח עץ טחב של קירות 770. שעת תפילת הערבית קרבה, קול המולת חסידים הנדחקת בבית הכנסת הזעיר שליד מזכירות הרבי. אווירת מתח החלה נישאת בחלל אווירו החדוס של בית הכנסת. פחד מהול ביראה. החסידים החלו נדחקים אל הקיר האחורי במין דחף בלתי מובן. מה קורה פה? הס, אפילו זבוב לא נשמע, והנה הרבי נכנס.

עיני נפגשו בעיני הרבי, חוקרות וחודרות, נוברות במעמקי נשמתו.

הדרת מלך. ידיו כאילו נחצבו משיש לבן, אצבעותיו נעות בתנועות חדות, צעדיו מדודים ומחושבים, צעידה של מצביא עליון, ואילו פניו זכות שופעות אהבה וחום והחלטיות. באותן שניות חשתי שידיי נשרפות. שעוד רגע קט והסידור יפול מהן. תשובה, תשובה כבר עשית, שידרו אלי עיני ורקוטי ההולמות כתוף גיונגל פראי, עונות בפעימות קצובות: לא, לא, לא.

לקורא היקר, אני לבטח מצטייר ברגעים אלה כבעל דימיון פראי. אז ראשית, נכון, אני בעל דימיון, אבל... עליך לזכור כי באותן שניות עמד מול הרבי פרא אדם שלוח רסן, שאמנם היה לבוש מדים וחבוש כומתה, איך היה כפשוטו: פרא! ואם לא די בכך, אני מוכן להעמיד כל יהודי באשר הוא מול עיניו החודרות של הרבי למשך שניות ספורות, הנראות כנצח, ואחר-כך נתדיין: מי הוא בעל הדימיון...

"קירור" בירושלים...

עם השחרור מהצבא, החלטתי לחפש ישיבה ולממש את ההחלטות. נסעתי אל "מרכז הרב" בירושלים. באותו יום, היו ראשי הישיבה בלווייה של אחד הגדולים ז"ל. הפנו אותי אל תלמיד חכם. הלה, לבש ארשת חשיבות מנופחת, החליט לאחר דקות ספורות כי מוטב שאעבור השתלמות ב"מכון מאיר", בטרם אבוא לחבוש את ספסלי בית המדרש במחיצת גדולים. יתכן שצדק. מכל מקום, אותי הצליח לקרר. הייתי בטוח שברגע בו אעבור את מפתן הישיבה מיד יזנקו לעברי ויתחילו לשנן עמי משניות. הרגשתי לא רצוי. התחלתי לעבוד ככתב עיתון "חדשות הספורט". בין כתבה לכתבה, תקפו אותי הרהורי התשובה במשנה מרץ. קראתי בעיון

בשמחת תורה, עם דמדומי חמה, שקעה בטרם-עת שמשו של אחד מגדולי מפיצי בשורת הגאולה בשנים האחרונות – הרה"ח ר' רחמים (רמי) אנטיאן ע"ה • את קורות חייו, עד לחזרתו בתשובה וחתונתו, כתב רמי ע"ה לבטאון 'ברשת חב"ד', ואנו מפרסמים אותם כאן. על פעילותו העניפה לאחר החתונה, מספרת לנו רעייתו, תבלחט"א, מרת יונה דורית תחי'

טיסה במטוס ירדני

בפורים תש"מ, ברך אותי הרבי בנסיעה טובה ובפסח כשר ושמה. היה יום מושלג, טיסות רבות בוטלו. את נוסעי ק.ל.מ. ללונדון העבירו למטוס הירדני "ג'ורדנין אייר לייאנס". ניסיתי להכנס לטיסה. בתחילה סירבו. עמדתי לחזור ל-770, כשנשארה רק קושייה אחת: מדוע ברך אותי הרבי בנסיעה טובה, אם זו אכן לא יוצאת לפועל. לפתע רצה אלי דיילת קרקע נרגשת. "בוא מהר. הצלחנו להעלות אותך".

הטיסה לא הייתה נעימה. אווירה ערבית עוינת ומבטים מלאי שיטנה. כ-5 שעות אמרתי תהלים ומשעלה השחר פרשתי את הטלית כשאני נזכר שיש לי דוגמא טובה: הרבי שליט"א, שהניח תפילין ברכבת גויים מלאי שנהא בתקופה לא הכי סימפטית ליהודים. המרחק העצום, הדמיון אינו דימיון, אבל ב"ה יש מורה דרך לרגעים כאלה – הרבי.

•

לחתונה שלי בלונדון, עם אשתי היקרה יונה דורית שתחי', שהיא כיום המנוע האמיתי שלי, הגעתי מניו-יורק אחרי שבועות תשל"ט לפי שערון חב"ד: 4 שעות לפני החופה...

ע ל פעילותו העניפה של רמי לאחר החתונה, מספרת ל"בית משיח" ווגתו תחי':

עוד בטרם התחתנו, ידעתי שצפויים לנו חיים של עסקנות ציבורית. רמי היה מסור בלב ונפש לרבי מלך המשיח, והוא הקדיש את עצמו לפעילות של הרבי. כך, פחות משלושה שבועות לאחר החתונה, עזבנו את לונדון ועברנו לצפת, שם ניהל רמי קייטנה גדולה. בתום הקייטנה לקח רמי פסק זמן של שנה ללימוד ככולל, כהוראתו של הרבי.

בתשרי תשמ"א נסע רמי לרבי. לאחר שחזר פנה אליו הרב אריה לייב קפלן ע"ה, והציע לו ליטול על עצמו את ניהול ישיבת חב"ד ובית לוי יצחק בצפת. רמי הביע את הסכמתו בתנאי שיוקם צוות הנהלה בן שלושה חברים, והוא יהיה אחד מהם. הרב יוסף יצחק ווילשאנסקי והרב אליהו אריה ע"ה פרידמן הצטרפו לצוות, והשלישייה יצאה לדרך.

החלו שבע שנים של פעילות ללא לאות. רמי ערך מסעות לגיוס כספים, באירופה ובארצות הברית. הוא הקריב את הקן המשפחתי החם לטובת המוסדות של הרבי.

בתשובה את אחי הצעיר, משה.

הצעדים הראשונים בישיבה היו כרוכים בהלם. איזה עולם נפלא, איזה שכל אלוקי חבוי בכתובים. כמו ב"פאזל" מותך חשתי כיצד מוצאת סוף סוף נשמתו את החלקים האבודים זמן כה רב. להכנס אל "זאלי" בחורבות העיר העתיקה ולפתוח ספר חסידות חב"ד, הוא כמו כניסה אל חללית והמראה אל האין סוף. הייתי בעננים, הייתי מלא הערצה את האברכים השולטים בגמרא כל כך בקלילות, שעה שעבורי הייתה זו "תורקית". הייתי מאושר.

לישיבה בצפת מעלות שאין לאף ישיבה אחרת בכלל, וחב"דית בפרט. מלבד אווירת הקדושה בה חוננה צפת, מחוננים ראשי הישיבה בהמון המון אהבה ורצון לכל תלמיד תוך הענקת ההרגשה כי הוא כמו "בן יחיד".

דוגמא אישית

של ראש ישיבה

לראש הישיבה, הרב היקר יוסף יצחק ווילשאנסקי, חלק גדול בעיצובי כחב"דניק. לאט ובסבלנות תוך שימוש בדוגמא אישית למופת, ריסן את הנפש הבהמית שבי, לימד אותי לדון כל אחד לכף זכות, במין מבט אופטימי על הבריאה והאנושות, בו חונן החסיד האמיתי הזה. הוא לימד אותי שחב"דניק חי דווקא עם העולם הזה ולא בחיפוש ההתבודדות וההסתגרות. עבורי, עד היום, הוא אבא טוב, יועץ ומשפיע.

את הרב ווילשאנסקי, אני זוכר עוד מהתקופה הטרומ-ישיבתית, כשמשה דיקשטיין לקח אותי להתוועדות בבית הכנסת החב"די שברחוב נחלת בנימין שבתל-אביב. דרך ריחות בצלצלים ודגים בשמן, עם וודקה חריפה – בקע קולו המלטף, המסביר והנכון, שליכד סביבו כתריסר נשמות שהיה להן באותו ערב כל כך טוב ביחד.

נסיעתי אל הרבי

תשרי תשל"ט. לפני כוס של ברכה במוצאי שמחת תורה, הבעתי באזני חב"די פקפוק אם הרבי מכיר את כל אלפי החסידים, וכמובן אותי, שרק לפני 6 חודשים הגעתי לחב"ד. ניגשתי לקבל כוס של ברכה. הרבי זקף ראשו, חייד אליי, ושאל אותי תוך הרמת אגרוף קמוץ: מה שלומך, רמי?! הייתי בהלם ונוקקתי לדחיפות.

את ספריו של קורמן "יהודי מיהו מהו" ו"אבולוציה ויהדות". קניתי את "שער הגילגולים" לרבי חיים ויטאל, מתוך ניסיון למצוא מרווח לצמאון. הריקנות בתקופה זו שיגעה אותי. סלדתי מהחברה בחוץ. הבילויים הפכו עלי לטורח. הייתי בוכה בלילות, מבקש מהי שימצא לי תשובה. התחלתי לשמור שבת, ואף חבשתי כיפה. במערכת העיתון קיבלו זאת בהערכה, למרות שהייתי משוכנע שמסתכלים עלי כמסובב. אני זוכר את היום הראשון שחבשתי כיפה. כל אחד שאל במבט מרחם: "קרה משהו?..."

חב"דניק שבא לבדוק אצלי את המזוזות, הפגיש אותי עם משה דיקשטיין. סוף סוף דתי כלבבי. עליו מלא חיים ושמחה, בעל מרץ ומאמין באמונה שלימה שיעזור לרבי לתקן את העולם. כל שעה שלי בחברתו הייתה סם חיים. הצחוק המתגלגל שלו, הריצות לבדוק מזוזות, הנחת תפילין על זרועות יהודים. פעם הייתי משוכנע שכל הדתיים הם אותו דבר. דיקשטיין שינה אצלי את הדעה.

כתבנו לרבי. המכתב שלי היה מלא ספיקות. לא האמנתי שליהודי כמוני, שעבר כמעט כל סוג עבירה אפשרית, יש תשובה. תשובת הרבי לא איחרה להגיע

.. אמרו רז"ל ובפסק-דין, אשר אין לך דבר העומד בפני התשובה, וכשעושים תשובה, אזי בוודאי ובוודאי אשר הקב"ה מוחל וסולח. ותשובה, הרי זה חרטה גמורה על העבר והוא עיקר, וקבלה טובה אל-הבא (קיום התורה ומצוות על-פי שולחן ערוך) ומתוך שמחה וטוב לבב!

עוד הוסיף הרבי, שכדאי שאתחתן בקרוב, ועל השאלה אם ללמוד בישיבה, לעשות כעצת רב בארץ הקודש. לרב אשכנזי מכפר-חב"ד לא היו ספיקות.

בערב הי באייר תשל"ח, בעוד ההמון ברחובות מכה איש על ראש רעהו בפטישי פלסטיק, עשיתי דרכי עם משה דיקשטיין אל ישיבת חב"ד בצפת. נולדתי מחדש.

...ומקלחת בבית

על הבית ירדה אווירת דיכאון קודרת. אימי הזילה דמעות. אבי לא רצה לדבר איתי. "מה יש?" הייתי שואל, "מה, הלכתי למיסיון?" אבל הוריי בשלהם. היו בטוחים שאהיה עורך-דין גדול, עיתונאי גדול, רופא... אבל דתי, ועוד אלה עם החליפות השחורות והציציות המתבררות ברוח? – לא ולא.

לאחר שהתחתנתי במזל-טוב בחתונה חב"דית, השתנה המצב ללא היכר. אבי, הוא חב"דניק אמיתי, ביקש ממני שאחזיר

ההתמודדות הייתה מאוד קשה. כל שנה שנתיים נולד ילד למזל-טוב, ורוב הזמן רמי לא היה בבית. ידענו שזאת שליחות וזכות גדולה. במקביל, המוסדות שיגשגו, מי שביקר בישיבה לא פסק מלהלל ולשבח, והידיעה שאנחנו שותפים להצלחה של הרבי מילאה אותנו סיפוק. כל אותן שנים קיבלנו עשרות מענות ברכה ועידוד מהרבי, שהעניקו לנו את הכוחות לעמוד במשימה.

כמוכן שהשגשוג של הישיבה היה כרוך בהוצאות כספיות אדירות, ובשלב מסויים הצטברו חובות של קרוב לשני מיליון דולר. בסיכום עם הרב קפלן, פרש רמי מהנהלת הישיבה ולקח על עצמו לשלם את החובות העצומים של הישיבה.

עברנו מצפת לתל-אביב. החיים היו קשים ביותר. הנושים התדפקו על דלתנו ודרשו את כספם. היו גם איומים, והמצב בכלל לא היה נעים. בינתיים ניסה רמי את כוחו בעסקים, מהם קיווה להפיק רווחים גדולים שיכסו את החובות של הישיבה.

באלול תשמ"ט העתקנו את דירתנו לשכונתו של הרבי, קראון הייטס. שנה לאחר שהגענו, הוצע לרמי שותפות ברכישת מפעל לחומרי ניקוי בשם יו-אס-איי. לאחר שקיבל את ברכת הרבי, נכנס רמי לעסק, שהצליח

למעלה מן המשוער. לאחר שלוש-ארבע שנים עלה שווי המניות, רמי יצא מהשותפות, ובשוויים הרב כיסה את החובות האדירים של ישיבת חב"ד בצפת, ואף סייע למוסדות חב"ד נוספים, כמו ישיבת חב"ד במגדל העמק.

המנהל של ישיבת חב"ד במגדל העמק, הרב לוי ווילמובסקי, היה ידיד אישי של רמי. באחת הפעמים כאשר עברו יחד בחלוקת הדולרים, ביקש רמי מהרבי ברכה עבור לוי

לזרעא חייא וקיימא, לאחר שחלפו שנים רבות מאז נישואיו ועדיין לא נפקד. הרבי בירך אותו, ואכן 14 שנה לאחר נישואיו נולדו לו ילדים. לאחר מכן פנה הרבי לבנו מנחם, ואמר לו: אתה תעזור לאביך להיות גביר גדול.

מנהג היה לו לרמי בעסקיו: כל איש עסקים שעמד איתו בקשר, היה מוזמן לעבור יחד איתו בחלוקת הדולרים אצל הרבי. באחת הפעמים הללו, בתחילת תש"י, כאשר עבר רמי עם מנהלי בנקים לפני הרבי, נתן לו הרבי דולר, ולאחר שהחל לצאת, קרא לו הרבי שוב, הביא לו דולר נוסף, ואמר: אתה איש כללי.

בחלוקת דולרים עם הרב לוי ווילמובסקי

בית כנסת "בית משיח" בשערי תקווה, והפעיל את כל המערכת כמו בימים הטובים. היו אורחים בשבת, התוועדות ארוכות, והייתה אמונה ותקווה לטוב. בד בבד השקיע רמי את עצמו בלימוד תורת החסידות. מידי יום הקדיש שעות ארוכות ללימוד מאמרים עם ידידו מוטי גל, מנהל בית חב"ד ברמת-גן. בשנה האחרונה החל רמי למסור שיעורי חסידות ברחבי הארץ, והשתתף גם בתוכניות מיוחדות של רדיו "זמן הגאולה", שם ניצל את כשרונותיו כאיש תקשורת.

רמי היה בטוח שהוא אחד השליחים של הרבי להביא את המשיח. כך הוא פעל, כך הוא עשה, וכך הוא בוודאי ממשיך לעשות גם עכשיו.

בסוף הכתבה שהייתה עליו ב'ברשת חב"ד' הוא מצוטט כאומר: "לחב"דנים עוד צפויים ימים קשים. בימות המשיח לא רק שניאלץ ללמד רבבות ומיליונים את השולחן-ערוך, אלא שנשמע גם טענות כמו: אז למה לא אמרת את זה קודם, איפוא היית, למה לא הגעת אלינו לפעולה?..."

רמי נולד בג' תמוז, ובשמחת תורה, יום האושפיזין של הרבי, השיב את נשמתו ליוצרה. אם אפשר לסכם את אישיותו בשתי מילים: "מקושר לרבי". בימי השבעה התבטא עליו מישהו שבענייני הרבי רק השמים היו הגבול בשבילו. אחד הילדים תיקן אותו ואמר, שגם השמים לא היו הגבול...

כאשר נפתח שבועון "בית משיח", תמך בו רמי בסכומים גדולים, ובמשך כמה שנים מימן את הדפסת העיתון וההוצאות הרבות הכרוכות בו, בסכומי עתק.

במקביל, עסק רמי בהכנסת אורחים. זכיתי לעמוד לצידו ולסייע בפועל בקיום מצווה נעלית זו. עשרות בחורים היו אוכלים על שולחנו מידי שבת, ובחגים הגיע מספרם למאות. רמי ביקש כל הזמן שלא אחסוך בכמות ובאיכות. שהאורחים יקבלו את המיטב שבמיטב. כולם ידעו שהבית שלנו פתוח לכל דכפין. מי שהיה זקוק לעזרה כלכלית, קיבל גם את זה מידו הרחבה של רמי.

השלב הבא של התפתחות העסק, היה ההנפקה לבורסה. כאן אירע דבר מדהים: כל מי שבחן את העסק היה מלא התפעלות, והפוטנציאל היה עצום, אבל מאת ה' מצעדי גבר כונונו, וההנפקה לא הצליחה לאחר שהבנק לא מילא את התחייבותו להעניק את ההלוואה הדרושה לצורך ההנפקה. העסק עבר למצב של פשיטת רגל עסקית, ועבור המשפחה החלה תקופה קצת טראומתית.

חזרנו לארץ הקודש. למרות המצב הקשה, רמי לא איבד מכוסרו והמשיך בפעילות להפצת בשורת הגאולה ככל האפשרי. הוא ניסה גם את כוחו בעסקים, כדי להחזיר את החובות הרבים שנוצרו לאחר נפילת העסק, אך ללא הצלחה.

רמי התמקד איפוא בפעילות. הוא פתח

חל משנת תנש"א החל רמי לעסוק בחיות מיוחדת בענייני גאולה ומשיח. הוא תרם מאונו והונו להפצת בשורת הגאולה, ובשלב מאוחר יותר אף הקים קרן מיוחדת – קרן המיליון – לתמיכה כספית בפעולות שנעשו לזירוז הגאולה.

אני זוכרת את אותו יום בו עזב רמי את השותפות בחברת יו-אס-איי, ולקח את מניותיו שהיו שווים מליוני דולרים. הייתה לנו שיחה על דרכנו בעתיד. יכולנו להפקיד את הכסף הרב בבנק ולחיות ברווח רק מהריבית, אבל לא אדם כרמי ינוח על זרי הדפנה. הוא החליט להקדיש את כל הכסף לפעילות בענייני משיח.

הוא פתח עסק חדש בשם גי-אס-אן, שהתמחה בשיווק ופירסום בטלוויזיה. העסק הצליח למעלה מהמשוער, והרווחים הרבים זרמו לפעילויות משיח ברחבי העולם. עיסוקו החדש בעולם המדיה העלה לו רעיונות חדשים ומקוריים להפצת בשורת הגאולה. כך נוצרה הפרסומת בת הדקה, בה מועבר המסר של הרבי בצורה וויזואלית מוחשית ביותר; כך נולד מעמד הסטלייט העולמי ביו"ד שבת תשנ"ו, שאיחד את כל יבשות תבל בקבלת המלכות של הרבי מלך המשיח, וכך גם נולד הרעיון שלבסוף לא הוגשם: מטוס הגאולה. הרעיון היה בשלבים מעשיים, והתוכנית הייתה להעלות על המטוס עשרות רבנים ואישי ציבור לצד אנשי תקשורת, ולערוך מסע עולמי להפצת בשורת הגאולה.

נתינה של רחמים

חברים וידידים מספרים על ר' רחמים (רמי) אנטיאן ע"ה וחושפים טפח ממעשי הצדקה המופלגים שלו

ואז, כאשר הישיבה עמדה בפני סגירה מוחלטת, הודיע רמי – שכיהן אז כמנהל ישיבת חב"ד בצפת – כי הוא לוקח את הישיבה תחת חסותו עד שיימצא מנהל חדש, ולמרות שהוא עצמו היה נתון בחובות כבדים עבור הישיבה בצפת (חובות שלוה בשוק האפור ובגלל זה היה נתון לאיומים ממשיים מצד בעלי החוב).

ואכן, הוא פנה שוב לגורמים שונים ונטל על עצמו הלוואות נוספות של מאות אלפי דולרים, עמם החזיק את הישיבה עשרה חודשים נוספים עד שהגיע מנהל הישיבה הנוכחי הרב לוי וילימובסקי, ונטל לידיו את המושכות. גם אז לא עזב את מימון הישיבה עד שהמנהל החדש התברג היטב לתפקידו ויכל לנהל את העניינים בעצמו.

מכניס אורחים

אנשים רבים ידעו כי בבואם לארה"ב הרי ימצאו מקום אכסניה מכובד בביתו הגדול של רמי, כאשר כל מחסורם עליו. ניכר היה שהאירוח נעשה מכל הלב.

מאות חתנים יכולים להעיד כי את היקידושה רבאי שעשו בשבת האיוריפרי שלהם, עשו בבית הכנסת שהיה מתחת לביתו

הצלה!

אחד השלוחים בארה"ק שניהל מוסדות מפוארים, נקלע לחובות כבדים עד שנאלץ היה לעזוב את ארה"ק מבלי יכולת לשוב אליה מפני הנושים הרבים. מצבו האישי ומצב המוסדות היה בכי רע.

רמי החליט לקחת על עצמו את המשימה. הוא קרא לכל בעלי החובות למשרדו שם הגיע עמם למשא ומתן על החזר הכספים, החתימים כי אין להם טענות ומענות לשליח, ובו-במקום רשם להם צ'קים וכיסה את כל חובותיו של השליח, אשר נאמדו בקרוב למליון דולר!...

'לכתחילה אריבער'

במשך שנים מספר עמדה ישיבת "תומכי תמימים" במגדל העמק תחת חסותו של הרב יצחק דוד גרוסמן, רב העיר, וזאת כחלק מקבלה שקיבל על עצמו בפני הרבי שהוא ידאג לקיומה של הישיבה. בשלב מסויים נפרדה החבילה, והישיבה החלה לתפקד בצורה עצמאית. במשך תקופה ארוכה מאד התקיימה הישיבה ללא תומך ומממן, והיתה נתונה במצב כספי קשה. צוות הנהלת הישיבה ועובדיה הגיעו עד פת לחם.

פותח את ידך...

מספר ידידו הרב משה דיקשטיין:

כידוע לרבים, בכל מוצאי שבת רמי היה יושב בביתו ומחלק צדקה בעין יפה לכל אדם שהגיע לבקש את עזרתו. אנשים היו מגיעים אליו והוא היה רושם להם צ'קים כמעט מבלי שהיו צריכים לספר על מטרת בואם. הסכומים המינימליים היו של מאות דולרים...

אני אישית, למרות ידידותי הטובה עמו, לא ניצלתי זאת ומעולם לא ביקשתי ממנו תרומה עבור פעילות שלי או עבור אחרים. כאשר פנו אלי שאבקש כסף עבורם, אמרתי שליבו וכיסו של רמי פתוחים לכל דכפין והוא איננו צריך פרוטקציונרים' בשביל לתת צדקה בעין יפה.

אלא שפעם פנו אלי בבקשה שאמליץ על יהודי מסויים שהסתבך בחובות כבדים, והדבר פגע בפרנסתו, במשפחתו ואף בבריאותו עד למצב של סכנה. זו היתה הפעם הראשונה שהתקשרתי לרמי ולאחר שתי משפטים שלי ביקש שאשלח אליו הביתה מישהו שיקח את הצ'ק.

מבלי שרמי ידע מי האיש וכמובן מבלי להכירו, הוא רשם צ'ק בסך עשרים וחמש אלף דולר טבין ותקילין...

מאד בכספים, הוא שילם בעין יפה למדריכים, וממני ביקש שתמורת זאת אתבע מהמדריכים השקעה יתירה ועבודה רבה".

בבית אלמוני באישון לילה

במשך שנים רבות שימש רמי כמנהל הגשמי של ישיבת חב"ד בצפת. לצורך כך הרבה לנסוע במדינות שונות כדי לגייס כספים – דבר שעלה לו בעמל רב. לעתים זכה גם לראות ניסים בעיניו.

פעם מישהו נתן לו כתובת של גביר מסוים שהתגורר בכפר רחוק בגרמניה. הוא נסע אפוא עם נהג מונית, כאשר בדרך החל לרדת שלג סמיך. נהג המונית טעה בדרכו, וכך נתקע באישון ליל בכפר קטן לא-מוכר בגרמניה, כאשר בידיו רק חליפה ותיק.

במשך הלילה הקור הלך והעצים, ובלית ברירה דפק על דלת של בית שהאור עדיין דלק בו. כשנפתחה הדלת סיפר לבעל הבית כי נתקע במקום וכי הוא מבקש רק להכנס ולהתחמם עד אור יום. בעל הבית הסכים ואירחו בסבר פנים יפות.

השניים פתחו בשיחה ורמי סיפר לבעל הבית על אודות ביאתו לגרמניה. כאשר שמע זאת בעל הבית אורו עיניו. הוא סיפר לרמי כי

פרוייקטים שונים בענייני גאולה ומשיח, שלא קיבל את עזרתו המיוחדת. מעיד הרב זמרני ציק: "קשה לאמוד ולהעריך אפילו מספרית, את רבבות הפעולות שנעשו על-ידי בתי חב"ד בארץ ובעולם בתמיכת "קרן המליון" – שמוזמן חרגה ממליון דולר – שהוקצו על ידו למטרה זו".

כאשר נאלץ לעזוב את כל עסקיו בארה"ב ולחזור לישראל, נותר בידו סכום מוקצב כדי להעביר את משפחתו לארץ ועוד יתרה קטנה. אדם רגיל היה שומר את הכסף כדי להתחיל ולהתבסס מחדש, אולי רמי העדיף לתת זאת לאחד הארגונים הבולטים שמפיץ את בשורת הגאולה, באומרו: "זה הכסף האחרון שנותר לי, וזה מוקדש לענין הזה בלבד!"...

השקעה ועבודה רבה

במשך שנים רבות סייע רמי במימון הקייטנות לילדים שנערכו בחודשי הקיץ בצפת, כאשר את הפעילות עצמה ריכז ידיו הטוב הרב משה דיקשטיין. "תמיד הוא התנהג באופן של 'לכתחילה אריבער', נזכר הרב דיקשטיין, "הוא דאג שנפתח את הקייטנות לילדי כל השכונות בצפת, כנען, דרום ומרכז העיר. למרות שהוא היה דחוק

של רמי, כאשר עשרות, ולעתים מאות, אורחים (ובעיקר בחורים שלא היה להם היכן לאכול) הגיעו וסעדו סעודת שבת הגונה במאכל ובמשתה, וזאת ללא כל תשלום מצדם.

בהזדמנות סיפר פעם כי שאל את הרבי מהי שליחותו בעולם. הרבי במכתבו השיב לו שלושה דברים – אולם רמי הסכים לגלות רק אחד מהם: התמימים.

ואכן, תלמידי התמימים התארחו בביתו בתדירות רבה. מאות ואלפי תמימים זוכרים את סעודות השבת שהתקיימו בביתו, והכל מתוך שפע רב ועין טובה, סעודות שנמשכו מצהרי השבת ועד מוצאי השבת.

יקר וקרוב ללב – הגאולה

הדבר העיקרי והחשוב שהיה קרוב ללב של רמי הוא משיח וגאולה. לשם כך השקיע את מיטב הונו ואונו כדי לקדם פרוייקטים שונים שמטרתם היתה להפיץ את בשורת הגאולה.

רבים זוכרים את "קרן המליון" שהקים לצורך מטרה זאת. במשך מספר שנים העביר דרך קרן זו קרוב לארבע מליון דולר! לא היה שליח שפנה אליו בעזרה לצורך קידום

אב ובנו...

מספר אחד מידידי הקרובים: בתקופה בה התקרב ליהדות, הגיע אלי רמי באחד הימים כשעל פניו סבר של רצינות. הוא ביקש ממני לשבת עמו ולכתוב מכתב לרבי, "כמו בן שכותב לאביו", כלשונו, "ובו הוא ביקש מהרבי תיקון תשובה על כל חייו בעבר. ואכן, הוא ישב וכתב לרבי כמו בן המתחטא לפני אביו.

אני שידעתי את שיטתו של הרבי שהשיב לכל הפונים כי עליהם להסיח דעתם ולהסתכל בעתיד, שיערתי שזו תהיה התשובה שיקבל, אלא שהרבי השיב לו כמו אב הכותב לבנו, ונתן לו דרך תשובה על כל דבר ודבר שכתב – עובדה נדירה ביותר...".

שעות ארוכות והחל להכניס אותי לכל ענייני הניהול, גיוס כספים וכו'.

"פעם נסעתי לצרכי גיוס כספים בשוויץ, שם פגשתי את רמי, ששהה בעיר לצורך אותה מטרה. כשראה אותי אמר לי "חבל על הזמן שתבזבז כאן, שמע לעצתי וסע לאסוף כספים במילאנו". בתחילה היססתי אך לאחר שכנועים רבים מצידו עליתי על רכב ונסעתי למילאנו שם ראיתי הצלחה גדולה מאד, וברוך ה', עד היום אני רואה הצלחה באיטליה.

"הדבר המאלף מבחינתו, כי למרות שלכאורה גיוס כספים של אדם נוסף באותו מקום יכול היה להיות על חשבוננו, הוא עשה זאת בלב שלם". כזה היה רמי".

הוא עצמו יהודי איש עסקים, וכאשר שמע את מטרת ביאתו התלהב, תרם סכום כסף נכבד ואף ארגן קבוצה של חברים בעלי עסקים לידינו מפואר, ואסף כסף רב עבור הישיבה החב"דית בצפת.

טוב עין הוא יבורך

בהקשר לנסיעות איסוף תרומות אלו, מוסיף ומספר הרב בועז קלי:

"כאשר התחלתי לעבוד במוסדות חינוך בחב"ד, נשלחתי על ידי מנכ"ל המוסדות הרב לייבל שילדקרויט לפגוש את רמי ולהתייעץ איתו בנושא של גיוס כספים. רמי שימש באותה עת כמנהלה הגשמי של הישיבה בצפת וצבר נסיון רב בתחום. בידידות רבה ישב עמי

ישיבת חב"ד בית לוי יצחק צפת ת"ו

כוס תנחומין

בצער רב ובועזוע קיבלנו הבשורה המרה על הסתלקותו בטרם עת של בוגר ישיבתנו שגם ניהל אותה במשך זמן, איש החסד אשר השקיע מהתנו ומרצו לסייע בהבאת בשורת הגאולה והגואל

הרה"ט **רמי אנטיאן** ז"ה

ושולחים את תנחומינו הכנים לזוגתו תחי' ולמשפחתו שיחיו

ובמיוחד לבניו הת' אהוד ויואב שיחיו תלמידי ישיבתנו

ואחיו ר' דוד בן יואב שי' ור' משה שי'

המקום יתם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים, ולא תוסיפו לדאבה עוד, תזכה סולנו לראות תיכף

ומיד ממ"ש בקיום הייעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר", והוא בתוכם.

הר' משה אורנשטיין הר' שלמה זלמן לבקיבקר הר' יוסף יצחק וילשאנסקי